

СОФИЯ, 9^{ТО} ИЗДАНИЕ
СЪБОТА, 19^{ТИ} И НЕДЕЛЯ, 20^{ТИ} АПРИЛ 2008 Г. - НАТФИЗ

„УЧЕБЕН ДРАМАТИЧЕН ТЕАТЪР“ - София, ул. „Раковски“ 108 А

КОНЦЕПЦИЯ И ОСЪЩЕСТВЯВАНЕ ПАТРИК САНДРЕН

ОТВОРЕН КЛАС

ИНТЕРАКТИВЕН КОЛОКВИУМ
ПАРИЖ/СОФИЯ

ПОГЛЕД КЪМ СВЕТА

МЕТАМОРФОЗАТА В КИНОТО

СПОНСОР

EXECUTIVE PRODUCTION
SOFILM
PATRICK SANDRIN

ПАРТНЬОРИ

програмата

ПОЧЕТЕН ПРЕДСЕДАТЕЛ: ПРОФ. Д-Р **СТАНИСЛАВ СЕМЕРДЖИЕВ** РЕКТОР НА НАТФИЗ

ЛЕКТОРИ:

Доминик Паини бивш директор на Центъра Помпиду и на Френската филмотека

Катрин Мийе писателка, изкуствовед, главен редактор на списание "Арт прес"

Жак Анрик изкуствовед, автор на есета и романи

ВХОД СВОБОДЕН
ОТКЪСИ ОТ ФИЛМИ СЪС СУБТИТРИ
И ДЕБАТИ С ПРЕВОД НА БЪЛГАРСКИ

Патрик Сандрен, Продуцент и директор на ОТВОРЕН КЛАС

ОТВОРЕН КЛАС е форум, посветен на киното и на онова, което то снима. Всеки от тези колоквиуми представлява дебат по дадена тема, организираме го на базата на програма от филми, които участниците коментират. Избират се между 30 и 40 откъса, най-вече от филми на най-големите световни автори и се смесват всички жанрове и епохи. Така се създава база от образи, звуци и истории, която позволява на участниците да изследват и развиват, през призмата на избраната тема, най-новите събития в артистичните, интелектуалните и, ако си позволим да го кажем, политическите среди.

В киното се преплитат различни изкуства, включително литературата във всичките им форми, хуманитарните и социалните науки, както и всички видове спектакли на живо. Ето защо сегмото изкуство е толкова разнородно и винаги търсещо естетиката. Най-често обаче филмите показват живота ни, обществата, разликите. Тогава погледът му е критичен.

Не без основание съм канил личности като Шарл Тесон*, Жан Душе - един от най-големите критици, истински експерт, Андре Лабарт - киноеец, артист, емблематична личност от последните 40 години, Бернар Собел - една от най-забележителните фигури на европейската театрална сцена, френско-германския телевизионен канал ARTE, Серж Лалу - съосновател на продуцент-

тска къща „Филм д'уси“ [Films d'ici], продуцент на над 500 филма, а днес ни гостуват Доминик Паини, Катрин Мије-основател и директор на арт прес, Жак Анрик - философ и писател, както и по-голямата част от участниците ни, на които благодаря и изказвам уважението си.

Тези мъже и жени са посветили голяма част от живота си да търсят смисъла, да се самокритикуват, продължават и разсъжденията си за изкуството и работата, като се отдават на дебати за обществото и за ролята им в него като творци и интелектуалци. ОТВОРЕН КЛАС има за цел да стигне до смисъла, да се върне към онези въпроси, в които се преплитат ерудицията, интуицията и творчеството, както и да се замисли за гражданския дълг. Един вид, да хвърли светлина върху киното и онова, което то снима - живота.

Държим да се разграничим от културния маркетинг на професионалистите от гилдията, твърде захаросан и днес твърде често под светлините и на социалната, и на културната сцена.

**Съорганизатор на ОТВОРЕН КЛАС, модератор и лектор според темата. Вж. биографията му по-долу.*

ПАТРИК САНДРЕН

Образование : *Висше училище по изящни изкуства (Бурж и Париж) - архитектура, история на изкуството и пластични изкуства. Фотограф, а след това и режисьор: „Новини от Сантяго“ (52 мин. за ARTE).*

Продуцент : *над 25 продукции и копродукции с чужди и френски автори на четири континента, сред които: Ф.Торес, П. Льодюк, В. Сармиенто, И. Уриб, П.Роша, А.Танер, В.Херцог, Н. Михалков, А.Флешер, като повечето от тях са преминали селекция и са награждавани в Кан, Венеция, Ню Йорк, Торонто.*

Изпълнителен продуцент: *над 30 филма, някои - копродукции, други - негови продукции в качеството му на изпълнителен директор на Софилм (продуцентската му къща в България), сред които "Изток/Запад" на Р.Варни, номиниран за Оскар.*

Член на комисии към Националния филмов център в Париж, предварително финансиране на дебютни филми, подпомагане на разпространение и популяризиране на филми, Фонд Еко (помощ за източноевропейските страни), Вила Медичи (награда на Рим за кино).

проф. д-р СТАНИСЛАВ СЕМЕРДЖИЕВ

ПОЧЕТЕН ПРЕДСЕДАТЕЛ

Ректор на НАТФИЗ. *Той е вицепрезидент на Световната асоциация на филмовите и телевизионни висши училища, председател на Българската асоциация на филмовите, телевизионите и радио сценаристи, член на Управителния борд на европейската сценарна програма SOURCES-2, член на Националния съвет за кино, председател и член на десетки национални и международни фестивални журита; сценарист на първия български "сапунен" сериал "Хотел България" (НТВ, 2004 г.) и на експерименталния филм "Авантюрата Хамлет" (2008 г.).*

Метаморфозата

Гръцката дума "метаморфоза" (metamorphosis) означава толкова значителна промяна във формата, естеството и структурата, че съществува, било то бог, човек или предмет вече да не може да бъде разпознат. Метаморфозата всъщност изразява триумфа на времето и изменението над вечността на уловимата материална форма. Това е един от най-забележителните аспекти на проявлението на свръхестественото. Метаморфозата заема важно място във въображаемостта и може да бъде открита в различна степен в религиите, митовете, легендите и приказките на всички цивилизации.

След литературата, от Овидий и Апулей до Кафка, и живописата от Никола Пусен до Френсис Бейкън, киното непременно трябваше да завладее този **драматичен претекст**, който едновременно с това е и **визуален мотив**.

Метаморфозата е неотделимо от изкуството и кинематографското майсторство явление: застъпването на фотограмите, монтажът на плановете и отделните части, специалните ефекти правят от киното изкуство на метаморфозата в най-висока степен. Още повече, че докато литературата внушава и призовава потенциалната сила на една трансформация, а живописата фиксира едно-единствено хибридно и преходно състояние на развитието, то киното показва процеса на метаморфозите, тъй като киното е

Лектори

изградено от време. Безспорно това дори е било предназначението му, когато е било създадено: да записва и пресъздава спектакъла на движението на материята и преобразуването на формите, които го съставят.

Специалистите по фантастика в киното от Жак Турньор до Дейвид Крьоненберг, великите разказвачи от Алфред Хичкок до Стивън Спилбърг, авангардистите от Жан Епщайн до Шантал Акерман, създателите на анимация от Питър Фолдес до Уолт Дисни, великите майстори на нямото кино от Джеймс Уейл до Фридрих Вилхелм Мурнау и накрая създателите на съвременните попмузикални видеоклипове - всички те са използвали ужасяващите и главозамайващи ефекти от метаморфозата на телата и предметите.

Лицето, което за древните антични философи било дом на душата и ключово място за създаване на изражение, в киното е показвало всички радости и меланхолии.

Доминик Паини

**ДОМИНИК ПАИНИ:
БИОГРАФИЧЕН
ПРЕГЛЕД**

По-голямата част от живота му е посветена основно на разпространяването на кинематографската култура и на естетични проучвания в тази

най-представителна за ХХ-ти век медиа. По време на това усъвършенстване той получава широки познания за визуалните изкуства на ХХ-ти век и в частност за пластичните, които са дълбоко белязани от киното по време на това столетие.

През 80-те години Доминик Паини управлява и ръководи легендарни кинозали в Париж (Студио 43, Бонапарт и Урсулинките).

Когато в края на 80-те се отваря за историята на изкуството, се озовава в **Лувъра**. Там опознава и продуцира телевизионни сериали за широката публика (Палети, Градът на Лувъра и т.н.) с известни документаристи, открити по този случай: Ален Жобер, Никол Фелибер.

През 90-те е поканен за директор на **Оренската филмотека** и значително я обновява, за да я подготви в началото на ХХI-ви век да се премести в новата сграда в източната част на Париж, построена от Франк Гери.

По-късно Центърът Помпиду го приветства за Директор. Там той координира кинопрожекции, спектакли на живо (танци, театър), модерна музика, литература, естетика, беседи и конференции.

В същото време в центъра Помпиду и в Северна Америка организира международно значими изложби с новаторски идеи, сред които „Хичкок и изкуството: фатално съвпадение“ (2001 г.); „Жан Кокто на ръба на века“ (2003/

2004 г.), „Пътуване/ия в утопия, Жан-Люк Годар“ (2006 г.).

През 2006 г. приема отправеното му предложение временно да поеме управлението на Фондация Мехт. Той прави изложба, която привлича 91 000 посетители за три месеца, а темата ѝ е дръзка и придирчива: „Черното и цвят“.

По същото време е съорганизатор на изложбата, посветена на източниците и влиянията на Уолт Дисни (Гран Пале в Париж, 2006 г.).

Доминик Паини също е и автор на многобройни текстове в списания за изкуство (**арт прес**, *Кайе дю синема - Cahiers du Cinéma* и др.) и на четири справочника в областта на връзките между киното и другите изкуства (най-скоро излезли: „Изложба на времето: киното от салона в музея“, изд. *Кайе дю синема*, 2002 г.; „Притегателната сила на сянката“, изд. „Иелоу нау“, 2007 г.).

В момента е преподавател във Висшето училище на Лувъра.

Хичкок и изкуството

"Хичкок и изкуството, фатално съвпадение". Това е точното заглавие на не-обикновената изложба, настанена в Центъра Помпиду това лято... Сред шестстотинте предмета, напомнящи естетиката на майстора на напрежението, има няколко, които в известен смисъл са основополагащи, тъй като режисьорът на "Омагьосаният" е първият, който използва система-

тично психоанализата във филм. Ще видим например едно перде, изрисувано с безброй очи от Салвадор Дали, когато Хичкок кани, за да пресъздаде невротичните сънища на героя му.

Несъзнаваното ни гледа. Списание „Психологии“ (юли/август 2001 г.)

Жан Кокто на ръба на века

Центърът Помпиду посвещава голяма ретроспективна изложба на творчеството на Жан Кокто...

Доста смелост трябва да има Доминик Паини, организатор на изложбата, за да постави в светлината на прожекторите артист и писател, чийто образ е изключително негативен в средите на съвременните артисти (любопитно обаче, не и за киноартистите - явно Новата вълна оказва влияние).

Доминик Паини: "Центърът Помпиду е храмът на модерното и съвременното изкуство. Ето защо сметнах, че много от изумителните черти на отношението и творчеството на Кокто днес ще покажат, от една страна необходимостта да се преразгледа балансиращата роля на авангардистите по време на столетието и от друга някои тенденции в съвременното изкуство, които без носталгия свързват символизма от началото на 20-ти век с концептуалната част от поп арта на Уорхол".

Жак Анрик - **арт прес** (ноември 2003 г.)

Програма

Събота, 19 април

10 ч. – 13 ч.:

От човека до животното

14.30 ч – 18.30 ч:

Превъплъщенията на времето

Неделя, 20 април

10 ч. – 13 ч. :

Лицето: илюстрация на душата?

14.30 ч. – 18.30 ч.:

Дълбините на тялото

Доминик Пауни ще ни покани на поучителна и поетична разходка из историята на киното. Ше го придружават двама много известни френски писатели: **Катрин Мије** и **Жак Анрик**, чиито романи и теоретични произведения са вдъхновени от историята на литературата и на пластичните изкуства

от 20-ти век. Катрин Мије също е основател и автор в списанието арт прес, което наскоро се зае да илюстрира метаморфозата на изкуствата пред изпитанията на кръстосването им и все по-честото им едновременно използване от съвременните артисти.

МЕТАМОРФОЗАТА

Cat people (1942 г.) на **Жак Турньор** (френски кинорежисьор, работил в Холивуд)
Leopard man (1943 г.) на **Жак Турньор**
Пропаганден филм №1968 на **Жерар Фроманже** (френски художник, един от основателите на Ателието за изящни изкуства през май 1968 г. Снима пропагандни филми с Жан-Люк Годар)
Tropical malady (2004 г.) на **Апичатпонг Веерасетакул** (Тайланд)
Кокошарника, анимационен филм на **Мишел Кунаоие**
Доктор Джекил и Мистър Хайд, (1920 г.) няма версия на **Джон С. Робъртсън**
Мухата (1986 г.) на **Дейвид Крьоненберг** (с **Джеф Голдблум** и **Джина Дейвис**)
Злите жени (1960 г.) на **Роджър Корман**
Фауст (1925 г.) на **Ф.В. Мурнау**
Портретът на Дориан Грей (1945 г.) на **Албърт Луин** (с **Джордж Сангърс**)
Специален доклад (2002 г.) на **Стивън Спилбърг** (с **Том Круз**)
Пагането на къщата на Ъшър (1927 г.) на **Жан Епщайн** (ням филм)

По време на ОТВОРЕН КЛАС ще бъдат представени откъси от следните филми:

Откъси от филми със субтитри и дебати с превод на български

Очите без лице (1959 г.) на **Жорж Франжу** (с **Пиер Брасьор**, **Едит Скоб**)
Body Snatchers (1992 г.) на **Абел Ферара** (римейк на Нашествието на осквернителите на гробници на **Дон Сигел**)
Голият обяг (1992 г.) на **Дейвид Крьоненберг**
Матрицата (1999 г.) на **Лари и Анди Уашовски** (с **Киану Рийвс**)
 Анимационни филми на **Бил Пилптън**
Шемет (1958 г.) на **Алфред Хичкок** (с **Джеймс Стюарт** и **Ким Новак**)
Изгрев (1927 г.) на **Ф.В. Мурнау** (ням филм)
The Howling (1980 г.) на **Джо Данте**
Красавицата и Звярът (1946 г.) на **Жан Кокто**
Видеоклип на **Роби Уилямс**
Невидимият (1933 г.) на **Джеймс Уейл**
Глад, анимационен филм на **Петер Фолдеш**
Дъмбо (1941 г.) на **Уолт Дисни**
Превъплъщенията на Венера (2001 г.) Фотокинематографичен разказ на **Жан-Жак Льобел** (пластичен артист, писател).

Пет версии на Доктор Джекил и Мистър Хайд
 1920 г., с **Баримор** и **Марта Мансфилд**
 1932 г., на **Р. Мамулян**, с **Фредерик Марш** и **Мириам Хопкинс**
 1941 г., на **Виктор Флеминг**, със **Спенсър Трейси**, **Ингрид Бергман**, **Лана Търнър**
 1959 г., на **Жан Реноар**, **Завещанието на Д-р Корделие** с **Жан-Луи Баро**
 1963 г. «**Доктор Джери и Мистър Любов**», на и с **Джери Лоуси** и **Стела Стивънс**

МЕТАМОРФОЗАТА НА ЛИЦЕТО:

Началните нагписи от Шемет
Доктор Мабюз (1932 г.) на **Фриц Ланг**
Agent X27 (1931 г.) на **Йозеф фон Стернберг** (с **Марлен Дитрих**)
Dark Passage (1947 г.) на **Делмър Дейвс** (с **Хъмфри Богарт** и **Лорън Бакал**)
Очите без лице (1959 г.) на **Жорж Франжу** (гружоткъс)
Steamboat Bill Junior (1928 г.) на **Бъстър Кийтън** (ням филм)

Генерал (1927 г.) на **Бъстър Кийтън** (ням филм)
Pickpocket (1959 г.) на **Робер Бресон**
Пленницата (2000 г.) на **Шантал Акерман** (със **Силви Тестю** и **Станислас Мерхар**)
Young Mister Lincoln (1939 г.) на **Джон Форд** (с **Хенри Фонда**)
Miss You (1951 г.) на **Кенджи Мизогучи**
The Brown Bunny (2003 г.) на **Винсент Гало**: американец, роден през 1961 г. (актьор, режисьор, сценарист, продуцент, монтажист и оператор във филмаса).

И ОШЕ:

Мулатката Дайна (1931 г.) на **Жан Грემийон** (с **Шарл Ванел**)
Арсенал (1928 г.) на **Александър Довиженко**

Лектори

КАТРИН МИИЕ

Катрин Миие е главен редактор на списание **арт прес**, в чието създаване участва през 1972 г. Автор е на многобройни произведения, сред които „Текстове за концептуалното изкуство“ (изд. Даниел Тамплон, 1972 г.), „ИВ Клайн“ (изд. **арт прес**/Фламарион, 1982 г.), „Съвременното изкуство във Франция“ (изд. Фламарион, 1987 г., ново обновено издание през 1994 г, след това 2005 г.), произведение, преведено на български език.

„Разговори с Дениз Ръоне“ (изд. Адам Биро, 1991 г.), „Роже Талон, дизайнер“ (изд. на Център Жорж Помпиду, 1993 г.), „От предмета то творбата, утопичното пространство на изкуството“ (извънреден брой 15 на **арт прес**, 1994 г.), „Изкуствоведът се разкрива“ (изд. Жаклин Шамбон, юни 1995 г.), „Съвременното изкуство“ (изд. Фламарион „Домино“, 1997 г., ново допълнено издание, Шан Фламарион, 2006 г.).

През 2001 г. издателство Съой публикува „Сексуалният живот на Катрин М.“ (преведена на български език), а през 2003 г. издателство Сток - „Riquet à la horre, Millet à la loure“ („Рикет с перчма, Миие под луна“). През 2005 г., изд. Галимар: „Дали и аз“.

Организираща е различни изложби, сред които „Барок 81“ (Музей на модерно-

то изкуство в Париж, 1981 г.), „Дванадесет френски артисти в пространството“ (Музей Сейбу, Токио, - Фондация Уокър Хил, Сеул, 1985 г.). Организираща е френската секция на Биеналето в Сао Паулу през 1989 г., която получава голямата награда за най-добро представяне, и на Френския павилион за Венецианското биенале през 1995 г.

Извадка от пресата: Дали и аз

„...Да открием Катрин Миие в любимото ѝ ампло, тоест като изкуствовед, значи изведнъж да открием две черти, на които се дължи дяволската духовитост на писането ѝ: яснотата и искреността. В „Дали и аз“ тя, както обикновено, пристъпва без маска, без да крие нищо от изключително личния и интимен подход на проекта си. Напротив, самонаблюдението е част от разсъжденията ѝ: анализира творчеството на гениалния каталанец през призмата на интимността, която му внушава, като се ръководи от принципа, че разбирането на субективните и често скрити връзки, които ни привързват към определена творба, е път за достъп, който си заслужава усилието, за да разберем творбата обективно.“...

Вероник Росиньол в „Ливр Ебдо“ [Livres Hebdo] (4 ноември, 2005 г.)

Извадка от пресата: Сексуалният живот на Катрин М.

„Сексуалният живот на Катрин М.“ никак не се вписва в традициите на еротичната литература. Това не е еротичен разказ и ако някои сцени са възбуждащи, то е по чисто съвпадение с личното желание на читателя, а не намерение на автора, - смисълът му е друг: да каже истината за всичко това. Автопортрет чрез секса, в който Миие се старее да изчисти всякакви психологически трудности, като все пак малко анализира и теоретизира, но само за себе си. Така текстът избягва всеки опит за идеологизиране на секса, за научно изследване или прозелитизъм. Един радикален проект, чийто стил опиянява, благодарение на непринудеността, точността и "констатиращия" си тон, който смътно напомня как Софи Кал ниже разказите си... Миие не пише за секса като интелектуалка, а като изкуствовед, който все по-силно изстиска предмета си, изважда му душата...“

Нели Каприелиан в „Лез Енрокюптибл“ [Les Inrockuptibles], (10 април, 2001 г.)

ЖАК АНРИК

Изкуствоведът, автор на есета и романи Жак Анрик е роден в Париж през декември 1938 г.

Преподава литература в колеж близо до Реймс в Шампан, след това в Париж.

Става член на Комунистическата партия през 1955 г. Среща се с тогавашните лидери: Жанет Торез-Вермееш, Жак Дюкло, Лоран Казанова, близък до Луи Арагон. Присъединява се към опозиционно анти-сталинско (тайно) течение вътре в Партията.

От 1960 г., сътрудничи на вестници на КП, сред които „Л'юманите“ [L'Humanité], „Франс-нувел“ [France-Nouvelle] и „Ле летр франсез“ [Les Lettres Françaises], ръководен от Луи Арагон. През 1960 г., той създава скромно литературно списание, което размножава на циклостил: „Бреш ар-з-е-летр“ [Brèches Arts et Lettres], което го свързва с някои писатели, сред които Адамов, с които стават приятели.

1965 г.: Среща с Филип Солерс (чиито произведения защитава във Франс-Нувел), който публикува първите му разкази в списание „Тел Кел“ [Tel Quel], след това три романа в колекцията, която ръководи в издателство Съой. 1968 г.: Комунистическата партия забранява издаването на Жак Анрик. През 1971 г., той подава оставка от

Пресата

КП, скарва се с Луи Арагон. Посещава интелектуалците и писателите, близики до „Тел Кел“, сред които Франсис Понж и Ролан Барт.

1972 г. Създава се **арт прес**. Катрин Мије му предлага да отговаря за литературната част от списанието. През 2008 г., Жак Анрик все още е сътрудник на **арт прес**.

Публикувал е двайсетина произведения: романи, есета, монографии... На него дължим например „Легендата за Катрин М.“ от 2001 г., „Сякаш любовта ни бе боклук“ от 2004 г. През май 2007 г., Жак Анрик публикува мемоарите си в „Политика“, където разказва за срещите, които са предначертали живота и убежденията му.

Извадка от пресата: Политика

...Комунистическата партия, амнезията по времето на Виши, войната с Алжир, литературният и артистичният авангард. Това са декорите на филма на живота на Анрик. Ако трябва да му изберем заглавие, то щеше да е: "Имаме право да сме модерни, да се увеличаваме по времето си, политиката и книгите". А накрая, на екрана щеше да се изпише едно последно изречение: "Трябва непоколебимо да обичаме литературата".

Жозян Савиньо в Льо Монд (4 май 2007 г.)

Извадка от пресата: Живописца и злото

... Голяма част от артистите авангардисти на ХХ-ти век произлиза от анализ на техните религиозни намеци, от забраната да се изобразява мечтаното сливане в едно голямо Цяло, най-добре в утробата на Богинята Майка. Въпросът за злото има решаваща роля, според това дали се опитваме да го забравим, или, обратното, да се приютим в него, да рискуваме със "средния път", "между вроденото отблъскване и вдигането на защитата".

Филип Дажан в Льо Монд (25 февруари 2000 г.)

Живописца и злото е публикувана от Грасе през 1983 г., след това през 2000 г. от издателство Екзил.

СПИСАНИЕТО АРТ ПРЕС

Създадено през 1972 г., **арт прес** е месечно информационно издание,

посветено на съвременното творчество. **Арт прес** предлага на читателите си уникален редакционен подход: свързва една с друга отделните форми на съвременното творчество - пластични изкуства, литература, фотография, видео, кино, електронни изкуства, танци, театър, музика... - и ги поставя в перспектива.

Всеки месец статиите ни предлагат задълбочен анализ на големите артистични събития и културните явления на епохата, както и на зараждащите се нови философски течения. Преписките ни представят се артистичните сцени от цял свят, а интервютата ни срещат с творци, колекционерни и търговци. Всеки брой е обогатен също и с рецензии за изложби и тематични хроники. От 1992 г. насам, **арт прес** се издава на два езика (френски и английски) и всяка година публикува извънредни и специални издания. Новият брой излиза на 21-во число всеки месец.

АРТ ПРЕС през погледа на Катрин Мије (главен редактор)

(откъс) ...**арт прес** никога не е било орган на определена група, това е широка трибуна, която споделят различни гласове, дори и да си противоречат, стига да спазват няколко основни принципа: да обръщат внимание на новите форми, тъй като те са израз на активната мисъл, безусловно да защитават свободата на словото, да дебнат политиката, но винаги да се водят от естетиката.

АРТ ПРЕС през погледа на Жак Анрик (сътрудник на Арт прес)

(Откъс) ...Списание ли? За авангард? В което ще се говори за изкуство? За литература, философия, кино, фотография, видео, танци, архитектура...?

Поканата беше от Катрин Мије...Списание, в което бих могъл да пиша напълно свободно за литература? Защо не? И ето че вече тридесет години плава из понякога бурните води и държи здраво курса.

АРТ ПРЕС през погледа на Доминик Паину (сътрудник на Арт прес)

(Откъс) ... Изумен съм от две сравнително нови явления... Много яркото възраждане на експерименталното кино... (и) разпространението сред изложбите на изкуство на "инсталации", използващи видеотехника и изобилието от предложения за кино изложения. Кино, което може да бъде определено като фигурално... **арт прес** преждевременно проследи тези две явления като, от една страна, ги коментира, а от друга, подкрепи тези нови нагласи за представяне на образа в движение. (...) Така **арт прес** смени мисията си на критик със "защита и илюстриране" на непознати за визуалните изкуства практики.

Отворен Клас

Годишно организираме между шест и седем тематични срещи, посветени на киното, на които кажим професионалисти. Те са режисьори, актьори, членове на снимачни екипи, критици, писатели, есеисти, продуценти, програмни директори на телевизионни канали и аудио-визуални компании. Участват също и други личности, допълващи дебата с похватите и дейността си. Те са университетски преподаватели, организатори на изложби или директори на университети и институции, свързани със седмото изкуство. Изборът на участниците ни се определя както от компетентността и известността им, така и от способността им да водят приятелски беседи и желанието им да предадат опита и страстта си.

Безплатни и отворени за всички, тези тематични срещи не са лекции, а възможност да се видят наистина многобройни филми. Там обсъждаме киното и онова, което то снима, критичния му поглед върху света, както и характерните за кинодейците стилове и жанрове. ОТВОРЕН КЛАС ни разкрива творчеството на най-големите автори, различни култури и практики, малко извес-

тни в София кинематографии.
Последните 7 издания на ОТВОРЕН КЛАС:

24/25 септември 2005 г.:

Срещата на киното с другите изкуства

17/18 декември 2005 г.:

Киното снима и показва упражняването на професии и хората на работата

9/10 декември 2006 г.:

Лицата на града, Париж през погледа на ...

3/4 юни 2007 г.:

Европа в Холивуд

23/24 юни 2007 г.:

Новото азиатско кино

29/30 септември 2007 г.:

Декорът в киното

1/2 ноември 2007 г.:

АРТЕ, културата от малкия екран

8/9 март 2008 г.:

Поглед към света: театърът и киното

Предстоящи издания на ОТВОРЕН КЛАС през 2008 г.:

31 май и 1 юни 2008 г.:

Африканското кино

Лектори: Катрин Рюел, журналистка и продуцент за РФИ, программен директор на африканския кино-клуб в музея Дапер в Париж; Самба Феликс Ндиайе от Сенегал, създател на документални филми; Брис Ахуну, етнолог, бивша асистентка

на Жан Рук, отговаря за "сряда вечерна етнографския филм" в Музея на човека.

25 и 26 октомври 2008 г.:

Фестивал Филмини : Анимационното кино

Лектори: очаква се потвърждение на поканите.

29 и 30 ноември 2008 г.:

Документалното кино

Никола Филибер, режисьор на документални филми; **Франсоа Кая**, философ, режисьор на документални филми; **Франсоа Нини**, философ, программен директор, критик, режисьор и професор (Висше кинематографско училище, Сорбоната).

ЕКИП

Каролин Жанжан

Координатор

+359 896 66 54 80

+33 6 76 77 84 85

caroline@sofilm.net

Меглена Шкодрева

Координатор

+359 896 66 54 85

megui@sofilm.net

Невена Праматарова

Пресаташе

+359 878 17 58 81

nevena_pramatarova@yahoo.com

Франсоаз Лангек

Пресаташе

+33 6 83 54 41 97

francoiselandesque@hotmail.com